

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

ในโอกาสเฉลิมฉลองวันสันติสากล

1 มกราคม 2004 / 2547

การสนทนสันติภาพ เป็นภารกิจสำคัญในยุคสมัยนี้

ข้าพเจ้าขอส่งสารถึงท่านผู้นำประเทศทั้งหลาย ซึ่งมีหน้าที่ส่งเสริมสันติภาพ

ถึงท่านผู้มีหน้าที่ตรากฎหมาย ซึ่งทำงานหาเส้นทางสู่ข้อตกลงสันติภาพ จัดเตรียมอนุสัญญาและสนธิสัญญาที่เสริมสร้างกฎหมายระหว่างประเทศ

ถึงท่านผู้เป็นครูทำหน้าที่สั่งสอนเยาวชนในทวีปต่างๆ ซึ่งทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยในการอบรมปมเพาะมโนธรรมที่นำไปสู่ความเข้าใจและการเสวนา

และถึงท่านทั้งชายและหญิง ซึ่งมีแนวโน้มหันไปสู่วิธีการก่อการร้ายซึ่งเราไม่อาจยอมรับได้ ดังนั้นจึงเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นสายปลายเหตุ ซึ่งพวกท่านกำลังต่อสู้อยู่

ท่านทั้งหลายจงรับฟังเสียงอุทธรณ์จากผู้ที่ยึดติดจากนักบุญเปโตรซึ่งส่งเสียงร้องในวันนี้ ซึ่งเป็นวันเริ่มต้นปีใหม่ ค.ศ.2004 ว่าสันติภาพเป็นไปได้ และหากสันติภาพเป็นไปได้ ก็ถือเป็นหน้าที่ด้วยเช่นกัน

การริเริ่มที่ปฏิบัติได้

1. สารวันสันติสากลฉบับแรกของข้าพเจ้า เมื่อต้นเดือนมกราคม ค.ศ.1979 ได้ใช้หัวข้อเรื่อง "เพื่อสันติภาพ จงสนทนสันติธรรม"

สารวันสันติสากลฉบับนั้น ดำเนินรอยตามสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 6 ซึ่งยังคงอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้า พระองค์ทรงปรารถนาเฉลิมฉลองวันที่ 1 เดือนมกราคมของทุกปี ให้เป็นวันสากลแห่งการภาวนาเพื่อสันติภาพ ข้าพเจ้ายังคงรำลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ท่านสำหรับวันปีใหม่ ค.ศ.1968 ที่ว่า "เราปรารถนาให้การเฉลิมฉลองนี้ดำเนินต่อไปทุกปี โดยถือเป็นเครื่องหมายแห่งความหวังและคำมั่นสัญญาในวาระเริ่มต้นปีปฏิทิน ซึ่งเป็นเครื่องวัดและชี้้นำการเดินทางของชีวิตมนุษย์ผ่านกาลเวลา ทั้งนี้เพื่อให้สันติภาพเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์อนาคตด้วยคุณภาพที่ยุติธรรมและเกิดประโยชน์" [1]

ทุกปี ข้าพเจ้ายังคงใช้ประเพณีอันสูงส่งนี้ ด้วยความซื่อสัตย์ต่อความปรารถนาของพระสันตะปาปาผู้ทรงศีล ผู้ดำรงตำแหน่งของนักบุญเปโตรก่อนข้าพเจ้า โดยการอุทิศวันแรกของปีทางโลกเพื่อการไตร่ตรองและภาวนาเพื่อสันติภาพในโลก

ในช่วงเวลาสี่สิบห้าปีในตำแหน่งซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ฉัน ข้าพเจ้าไม่ได้ละเลยที่จะกล่าวต่อพระศาสนจักรและโลก เชื่อเชิญผู้ที่มีความเชื่อและทุกคนที่มีน้ำใจดี ให้ทำงานเพื่อสร้างสันติภาพและช่วยกันสร้างสรรค์ความดีงามพื้นฐานนี้ ซึ่งถือเป็นการสร้างหลักประกันว่าโลกจะมีอนาคตที่ดีกว่า เป็นอนาคตที่เปี่ยมไปด้วยการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และการเคารพซึ่งกันและกัน

ปีนี้ก็เป็นโอกาสอีกครั้งหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าถือเป็นเรื่องหน้าที่ที่จะเชื่อเชิญชายและหญิงทุกคนในทุกทวีป ให้ร่วมกันเฉลิมฉลองวันสันติสากลในปีใหม่นี้ ในปัจจุบันมนุษยชาติมีความจำเป็นมากขึ้น ที่จะแสวงหาเส้นทางแห่งความสมัครสมานไมตรี ซึ่งถูกรอบงำด้วยความเห็นแก่ตัวและความเกลียดชัง เพราะความกระหายในอำนาจและกิเลสของการแก้แค้น

ศาสตร์แห่งสันติภาพ

2. สารวันสันติสากลจำนวน 11 ฉบับของสมเด็จพระสันตะปาปาปอล ที่ 6 ซึ่งทรงมีถึงโลกนั้น ได้ทรงปูเส้นทางอย่างค่อยเป็นค่อยไปให้เราเดินตามเพื่อบรรลุถึงสันติภาพที่เราใฝ่ฝัน สมเด็จพระสันตะปาปาผู้ยิ่งใหญ่พระองค์นี้ ยังได้ทรงกำหนดบทต่างๆ แห่ง "ศาสตร์แห่งสันติภาพ" ที่แท้จริง อย่างซ้าๆ แต่มั่นคง ซึ่งช่วยเราได้มาก ในการรำลึกถึงหัวข้อต่างๆ ของสารที่สมเด็จพระสันตะปาปาปอล ที่ 6 ทรงมอบไว้ให้แก่เราในโอกาสนี้ [2] สารแต่ละฉบับยังคงทันสมัยและใช้ได้อยู่เสมอ ที่จริงก่อนเกิดโคกนาฏกรรมแห่งสงครามที่นับแต่วาระเริ่มต้นสหัฐวรรษที่สาม ซึ่งยังคงก่อให้เกิดการหลั่งเลือดทั่วโลก โดยเฉพาะในตะวันออกกลาง สารเหล่านั้นในบางครั้งก็คล้ายกับคำเตือนของประกาศก

ความสำคัญของสันติภาพ

3. สำหรับข้าพเจ้า ตลอดระยะเวลาสี่สิบห้าปีในตำแหน่งสันตะปาปา ข้าพเจ้ายังคงมุ่งก้าวตามเส้นทาง ตามที่สมเด็จพระสันตะปาปาผู้ทรงศีลพระองค์ก่อน ได้ทรงเริ่มต้นไว้เมื่อเริ่มต้นปีใหม่แต่ละปี ข้าพเจ้าเชื่อเชิญผู้มีน้ำใจดีให้ไตร่ตรองมิติต่างๆ ของการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นระเบียบด้วยเหตุด้วยผลและความเชื่อ

ผลที่เกิดขึ้น คือการสังเคราะห์คำสอนเกี่ยวกับสันติภาพที่มีความสำคัญในหัวข้อพื้นฐาน คือ ความสำคัญที่ง่ายต่อการเข้าใจสำหรับผู้ที่มีความเต็มใจ และในเวลาเดียวกันก็เป็นข้อเรียกร้อง สำหรับทุกคนที่ห่วงใยต่ออนาคตของมนุษยชาติ [3]

ในปัจจุบัน มีการกล่าวถึงความหลากหลายของสีสันแห่งสันติภาพ สิ่งที่เหลืออยู่ในเวลานี้ ก็ คือการทำงานเพื่อสร้างหลักประกันว่า ความใฝ่ฝันถึงการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ รวมไปถึงสิ่งจำเป็น เฉพาะสำหรับการอยู่ร่วมกัน จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของมโนธรรมของมนุษย์แต่ละคนและของ ประชาชาติ เราในฐานะคริสตชนเห็นว่าภารกิจในการสั่งสอนตัวเราเองและผู้อื่นให้รู้จักสันติภาพ นั้น เป็นแก่นแท้ของศาสนาของเรา ที่จริงสำหรับคริสตชนการประกาศสันติภาพ คือการประกาศ พระคริสต์ผู้ทรงเป็น "องค์สันติภาพของเรา" (อฟ 2:14) คือการประกาศพระวรสาร ซึ่งเป็น "พระวรสารแห่งสันติภาพ" (อฟ 6:15) คือการเรียกประชาชนทั้งมวลลุ่มหาบุญลาภในฐานะ "ผู้สร้างสันติภาพ" (เทียบ มธ 5:9)

การสอนสันติภาพ

4. ในสารวันสันติสากลของข้าพเจ้าเมื่อวันที่ 1 มกราคม 1979 ข้าพเจ้าได้เรียกร้องดังนี้ "เพื่อบรรลุสันติภาพ จงสั่งสอนสันติภาพ" ในปัจจุบัน คำเรียกร้องนี้มีความจำเป็นเร่งด่วนยิ่งขึ้น เพราะมนุษย์ทั้งชายและหญิง ที่ต้องเผชิญหน้ากับโคกนาฏกรรมที่ยังคงทำร้ายมนุษยชาตินั้น ทำให้ มนุษย์มีแนวโน้มที่จะยอมแพ้ต่อโชคชะตาและดูเหมือนว่าสันติภาพเป็นความใฝ่ฝันที่ไม่อาจเป็นจริง ได้

ในทางกลับกัน พระศาสนจักรยังคงสั่งสอนสมการง่ายๆ ที่ว่าสันติภาพเป็นไปได้ ที่จริง พระศาสนจักรไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยที่จะกล่าวซ้ำว่าสันติภาพเป็นหน้าที่ สันติภาพจะต้องสร้างบน เสาคหลักสี่ประการ ที่บุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23 ได้กล่าวถึงในพระสมณสาสน์ ของพระองค์ที่ชื่อ "สันติภาพบนแผ่นดิน" คือ สัจธรรม ความยุติธรรม ความรักและเสรีภาพ ดังนั้นหน้าที่ที่เราทุกคนที่รักสันติภาพได้รับ คือการสอนอุดมคติเหล่านี้ให้แก่ชนรุ่นใหม่ เพื่อ เตรียมอนาคตที่ดีกว่าสำหรับมนุษยชาติ

การสอนกฎหมาย

5. หน้าที่การสอนสันติภาพนี้ ความจำเป็นเร่งด่วนเป็นพิเศษที่จะนำปัจเจกบุคคลและ ประชาชาติให้เคารพระเบียบสากล และเคารพพันธกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจซึ่งเป็นผู้แทนตาม

กฎหมายได้รับรองไว้ สันติภาพและกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด : กฎหมาย
สนับสนุนสันติภาพ

นับแต่เริ่มแรกของอารยธรรม ประชาคมมนุษย์ที่กำลังพัฒนาต้องการสร้างข้อตกลงและ
สัญญา ที่พยายามหลีกเลี่ยงการใช้กำลังแบบปรักษ์และช่วยพวกเขาให้หาบทสรุปด้วยสันติ ต่อ
ความขัดแย้งใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ ควบคู่กับระบบกฎหมายของประชาชาติแต่ละแห่ง ก็เกิดบรรทัด
ฐานที่ก้าวหน้า ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในเวลาต่อมาว่า กฎหมายแห่งชาติทั้งหลาย เมื่อกาลเวลาผ่านไป
กฎหมายนี้ก็ขยายออกไปเรื่อยๆ และมีการขัดเกลาตามประสบการณ์ในประวัติศาสตร์ของ
ประชาชาติแต่ละแห่ง

กระบวนการนี้ มีการเร่งรัดขึ้นพร้อมกับการเกิดรัฐชาติสมัยใหม่ นับจากศตวรรษที่ 16 เป็น
ต้นมา นักกฎหมาย นักปรัชญา และนักเทววิทยา ได้ร่วมกันพัฒนาประเด็นต่างๆ ในกฎหมาย
ระหว่างประเทศ และโดยวางพื้นฐานอยู่บนกฎแห่งธรรมชาติ กระบวนการนี้พร้อมกับพลังที่เพิ่มขึ้น
นำไปสู่การกำหนดหลักการสากลที่มีความสำคัญกว่ากฎหมายภายในของรัฐชาติและได้คำนึงถึง
ความเป็นหนึ่งเดียวกัน และเสียงเรียกร้องร่วมกันของครอบครัวมนุษยชาติ

แน่นอน กฎหมายที่สำคัญในบรรดากฎหมายเหล่านี้ คือหลักการที่ว่าข้อตกลงที่ลงนามด้วย
ความสมัครใจจะต้องได้รับการปฏิบัติตาม นี่เป็นสิ่งสำคัญและไม่มีข้อยกเว้นที่ฝ่ายที่ลงนามและมี
ความรับผิดชอบคาดหวังจากความสัมพันธ์ร่วมกัน การละเมิดหลักการนี้จะนำไปสู่สถานการณ์ที่
ไม่ถูกกฎหมาย และส่งผลให้เกิดความแตกแยกและขัดแย้ง ซึ่งจะต้องก่อให้เกิดผลลบเป็น
ระยะเวลายาวนาน ถือได้ว่าเหมาะสมที่จะรำลึกถึงกฎพื้นฐานนี้ โดยเฉพาะในเวลาเมื่อมีแนวโน้ม
ที่หันไปหากฎแห่งกำลังแทนพลังแห่งกฎหมาย

ในช่วงเวลาเหล่านี้ แน่นอนต้องนับรวมชะตากรรมที่มนุษยชาติได้ประสบในระหว่าง
สงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งเป็นอเวจีแห่งความรุนแรง ความเสียหายและความตาย ที่ไม่เหมือนกับ
อดีตที่เคยได้รู้จักกันมาก่อน

การเคารพกฎหมาย

6. สงครามดังกล่าว ซึ่งก่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัว และการละเมิดศักดิ์ศรีของมนุษย์
อย่างรุนแรง นำไปสู่การฟื้นฟูระเบียบกฎหมายระหว่างประเทศอย่างลึกซึ้ง การปกป้องและการ
ส่งเสริมสันติภาพเป็นหัวใจของระบบบรรทัดฐานและสถาบันต่างๆ ที่ได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัย
อย่างกว้างขวาง ภาระหน้าที่ในการเฝ้ามองสันติภาพและความมั่นคงของโลกและด้วยการ

สนับสนุนความพยายามของรัฐในการรักษาและค้ำประกันความดีพื้นฐานของมนุษยชาติเหล่านี้ เป็นรัฐบาลประเทศต่างๆ ที่มอบหมายให้แก่องค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์นี้ คือองค์การสหประชาชาติ พร้อมกับคณะมนตรีความมั่นคง ที่ได้รับมอบอำนาจอย่างกว้างขวาง เป้าหมายที่สำคัญของระบบคือการห้ามการใช้กำลัง ข้อห้ามนี้ตามมาตราที่ 7 ในกฎบัตรแห่งสหประชาชาติที่เรารู้จักกันดีนั้น มีข้อยกเว้นเพียงสองกรณีเท่านั้น กรณีแรกยืนยันสิทธิตามธรรมชาติที่จะป้องกันตัวตามความชอบธรรม ซึ่งจะกระทำได้ด้วยวิธีการเฉพาะ และตามข้อกำหนดของสหประชาชาติ และในขอบเขตของ*ความจำเป็น* และ *ความสมเหตุสมผล*

ข้อยกเว้นอีกข้อหนึ่งอยู่ในระบบความมั่นคงร่วมกัน คือการให้อำนาจและความรับผิดชอบแก่คณะมนตรีความมั่นคงในการรักษาสันติภาพโดยมีอำนาจตัดสินใจและความสุขุมรอบคอบ

ระบบที่พัฒนาตามกฎบัตรของสหประชาชาติเป็นไปเพื่อ "คุ้มครองชนรุ่นต่อไปจากหายนะของสงคราม ซึ่งเกิดขึ้นสองครั้งในช่วงชีวิตของเรา และนำมาซึ่งความโศกเศร้าสุดจะกล่าวสู่มนุษยชาติ" [4] อย่างไรก็ตามในทศวรรษต่อๆ มา การแบ่งแยกของประชาชาติต่างๆ เป็นสองค่ายที่เป็นปรปักษ์ต่อกัน สงครามเย็นในส่วหนึ่งของโลกความขัดแย้ง ที่เต็มไปด้วยความรุนแรงอย่างเปิดเผยในส่วนอื่นๆ และปรากฏการณ์ของการก่อการร้ายที่ส่งผลให้เกิดการแตกแยกทางความคิดและความคาดหวังของช่วงเวลาหลังสงคราม

ระเบียบใหม่ระหว่างประเทศ

7. อย่างไรก็ตาม จะต้องยอมรับว่าองค์การสหประชาชาติ แม้ว่าจะมีข้อจำกัดและความล่าช้า ที่ส่วนใหญ่เกิดจากความล้มเหลวของบรรดาประเทศสมาชิกก็ตาม แต่ก็มีคุณูปการใหญ่หลวงต่อการส่งเสริมการเคารพศักดิ์ศรีของมนุษย์ เสรีภาพของประชาชาติและข้อเรียกร้องของการพัฒนาก่อให้เกิดการเตรียมเนื้อหาแห่งวัฒนธรรมและสถาบันเพื่อการสร้างสันติภาพ

กิจกรรมของรัฐบาลระดับชาติจะได้รับการสนับสนุนอย่างใหญ่หลวง โดยการตระหนักว่าความไฝ่ฝันของสหประชาชาติได้รับการกระจายออกไปอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะจากการแสดงออกสมานฉันท์ และสันติภาพโดยปัจเจกบุคคลจำนวนมากที่ทำงานกับองค์กรพัฒนาเอกชน และกลุ่มเรียกร้องเพื่อสิทธิมนุษยชน

การกระทำดังกล่าว เปรียบเสมือนแรงจูงใจที่สำคัญต่อการปฏิรูปที่จะช่วยสหประชาชาติให้ทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งยังคงใช้ได้คือ "มนุษยชาติในปัจจุบันอยู่ในช่วงเวลาใหม่ของการพัฒนาที่แท้จริงซึ่งมีความยากลำบากมากขึ้น การพัฒนานี้

เรียกร้องให้มีการจัดระเบียบระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น” [5] ประเทศต่างๆ ต้องพิจารณา วัตถุประสงค์นี้ โดยถือเป็นภารกิจทางศิลปกรรมและการเมืองที่ชัดเจน ซึ่งเรียกร้องความสุขุมและ การตัดสินใจแน่วแน่ ตรงนี้ข้าพเจ้าขอพูดให้กำลังใจซ้ำกับที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในปี 1995 ว่า “องค์การสหประชาชาติจำเป็นต้องลุกขึ้นเหนือสภาพที่เย็นชาของสถาบันบริหาร เพื่อเป็น ศูนย์กลางทางศิลปกรรมที่ทุกประเทศในโลกจะรู้สึกสะดวกสบายใจและพัฒนาความสำนึกร่วมใน การเป็นครอบครัวของประเทศชาติดังเช่นในอดีต” [6]

หายนะของการก่อการร้าย

8. ในปัจจุบัน กฎหมายระหว่างประเทศได้รับแรงกดดันให้เสนอหนทางแก้ไขสถานการณ์ ความขัดแย้ง ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในโลกร่วมสมัยบ่อยๆ สถานการณ์ความขัดแย้งเหล่านี้มัก เกี่ยวข้องกับสายลับ ที่ตัวเขามีใช้รัฐประเทศ แต่เป็นองค์กรที่เกิดจากรัฐที่ล่มสลาย หรือเกี่ยวข้องกับ ขบวนการอิสระ หรือเกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรมที่ผ่านการฝึกมา ระบบกฎหมายที่ตราขึ้น จากบรรทัดฐานซึ่งสร้างขึ้นมานานหลายศตวรรษให้เป็นเครื่องมือสร้างความสัมพันธ์เชิงระเบียบ วินัยระหว่างรัฐประเทศประสบความสำเร็จลำบากในการจัดการกับปัญหาความขัดแย้งซึ่งเกี่ยวพัน กับองค์กรที่ไม่อาจเรียกเป็นรัฐตามความหมายเดิมได้ โดยเฉพาะในกรณีกลุ่มก่อการร้าย

หายนะของการก่อการร้ายเกิดขึ้นมากมายในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา และได้ก่อให้เกิดการสังหาร อย่างโหดเหี้ยม ซึ่งทำให้เป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อการเสวนาและการเจรจา แต่กลับ ก่อให้เกิดความตึงเครียดและปัญหาที่หนักหน่วงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในตะวันออกกลาง

กระนั้นก็ดี เพื่อจะเอาชนะการต่อสู้ การก่อการร้ายก็ไม่อาจจำกัดวงเพียงแต่การปฏิบัติการที่ กดขี่และการลงโทษ นับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่การใช้กำลัง แม้เมื่อมีความจำเป็นก็ตาม จะต้องเกิด จากการวิเคราะห์ อย่างกล้าหาญและโปร่งใสต่อเหตุผลเบื้องหลังของการโจมตีของผู้ก่อการร้าย การต่อสู้กับการก่อการร้ายจะต้องดำเนินการในระดับการเมืองและการศึกษาด้วยในด้านหนึ่ง โดยการขจัดสาเหตุของสภาพความอยุติธรรม ซึ่งมักจะทำให้ประชาชนสิ้นหวัง และลงมือปฏิบัติ ด้วยความรุนแรง และในอีกด้านหนึ่งนั้นสามารถกระทำได้โดยการผลักดันให้มีการศึกษาที่เกิด จากแรงบันดาลใจของการเคารพชีวิตมนุษย์ในทุกสถานการณ์ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของเผ่าพันธุ์ มนุษยชาติ เป็นสภาพความเป็นจริงที่มีพลังมากกว่าการแบ่งแยกที่แยกปัจเจกบุคคลและ ประชาชน

ในการต่อสู้กับการก่อการร้ายที่จำเป็นนั้น จึงมีการเรียกร้องให้มีการปรับปรุงกฎหมาย ระหว่างประเทศโดยการพัฒนาเครื่องมือทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันการติดตาม

ผล และการปราบปรามอาชญากรรมไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม รัฐบาลประชาธิปไตยรู้ดีว่าการใช้กำลังต่อผู้ก่อการร้ายไม่อาจสร้างความชอบธรรมให้กับการละทิ้งหลักการของการใช้กฎหมาย การตัดสินใจทางการเมืองอาจเป็นเรื่องที่รับไม่ได้ หากเป็นการมุ่งแสวงหาความสำเร็จที่ไม่คำนึงถึงสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน เนื่องจากเป้าหมายไม่อาจสร้างความชอบธรรมให้กับวิธีการได้

คุณูปการของพระศาสนจักร

9. “มหานุญลาภแก่ผู้สร้างสันติภาพ เหตุเพราะพวกเขาจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า” (มธ 5:9) พระวาจานี้ ซึ่งเป็นคำสั่งให้มาทำงานในเรื่องของสันติภาพอันยิ่งใหญ่ จะมีเสียงสะท้อนที่มีพลังในจิตใจมนุษย์ได้อย่างไร ถ้าหากไม่สอดคล้องกับการเรียกร้องแสวงหาและความหวังที่ไม่อาจถูกลบล้างที่มีอยู่ในตัวเรา และผู้สร้างสันติภาพจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าได้อย่างไร หากมิใช่เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นองค์แห่งสันติภาพ ด้วยเหตุนี้ ในสารแห่งความรอดซึ่งพระศาสนจักรประกาศทั่วโลกนั้น มีองค์ประกอบของคำสอนที่มีความสำคัญพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนาหลักการที่จำเป็นเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างประเทศ

ประวัติศาสตร์สอนว่า การสร้างสันติภาพไม่อาจแยกขาดจากการเคารพระเบียบทางจริยธรรมและกฎหมาย ตามสุภาษิตโบราณที่ว่า “รักษาระเบียบและระเบียบจะรักษาท่าน” กฎหมายระหว่างประเทศจะต้องสร้างหลักประกันว่าจะไม่มีกฎหมายของผู้มีอำนาจมากกว่า วัตถุประสงค์สำคัญคือการแทนที่ “กำลังอาวุธซึ่งเป็นกำลังด้านวัตถุด้วยพลังทางศีลธรรมแห่งกฎหมาย” [7] โดยการวางโทษผู้รุกรานอย่างเหมาะสม และการฟื้นฟูอย่างพอเพียงสำหรับเหยื่อ การดำเนินการดังกล่าวต้องนำไปใช้ได้กับผู้นำรัฐบาลที่ละเมิดศักดิ์ศรีและสิทธิของมนุษย์โดยไม่ถูกลงโทษในขณะที่ชุกซ่อนข้อแก้ตัวที่ไม่อาจยอมรับได้ว่าเป็นเรื่องภายในประเทศของตน

ในคำปราศรัยของข้าพเจ้าที่ให้แก่คณะทูตานุทูตประจำวาติกัน เมื่อวันที่ 13 มกราคม 1997 ข้าพเจ้าตั้งข้อสังเกตว่ากฎหมายระหว่างประเทศเป็นเครื่องมือขั้นพื้นฐานในการบรรลุถึงสันติภาพ “นับเป็นเวลานานที่กฎหมายระหว่างประเทศเป็นกฎหมายแห่งสงครามและสันติภาพ ข้าพเจ้าเชื่อว่ากฎหมายระหว่างประเทศ ยิ่งวันยิ่งต้องกลายเป็นเพียงกฎหมายแห่งสันติภาพเท่านั้น และเกิดขึ้นในความยุติธรรมและความสมานฉันท์ และในบริบทนี้ศีลธรรมจะต้องเป็นแรงบันดาลใจให้กฎหมาย ศีลธรรมสามารถมีบทบาทขั้นเตรียมในการตรากฎหมายตราบเท่าที่กฎหมายแสดงถึงหนทางของสิ่งที่ถูกและดี” [8]

เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่คำสอนของพระศาสนจักร ซึ่งได้รับแนวคิดจากการไตร่ตรองปรัชญาและเทววิทยาของนักคิดคริสตชนจำนวนมาก ได้มีคุณูปการที่สำคัญในการกำหนด

กฎหมายระหว่างประเทศให้มุ่งไปสู่ความดีส่วนรวมของครอบครัวมนุษยชาติทั้งหมด โดยเฉพาะในช่วงระยะหลังนี้ สมเด็จพระสันตะปาปาหลายพระองค์ไม่ลังเลใจที่จะเน้นความสำคัญของกฎหมายระหว่างประเทศในฐานะค้ำยันต่อสันติภาพด้วยความเชื่อมั่นว่า "การเก็บเกี่ยวความยุติธรรมนั้น เกิดจากการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งสันติภาพโดยผู้สร้างสันติภาพ" (ยก 3:18) นี่คือนหนทางที่พระศาสนจักรได้อุทิศตนเพื่อปฏิบัติด้วยวิธีการที่เหมาะสมและด้วยแสงสว่างแห่งพระวรสาร และความช่วยเหลือที่ขาดไม่ได้ของการภาวนา

อารยธรรมแห่งความรัก

10. เพื่อสรุปข้อคำนึงเหล่านี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีความจำเป็นที่จะต้องกล่าวย้าว่า ในการสร้างสันติภาพที่แท้จริงในโลกนั้น ความยุติธรรมจะต้องเกิดขึ้นด้วยเมตตาธรรม แน่นอนกฎหมายเป็นหนทางสายแรกที่น่าไปสู่สันติภาพ และประชาชนจำเป็นต้องได้รับการสั่งสอนให้เคารพกฎหมายนี้ให้ได้ เพราะนี่คือความหวังที่ลึกซึ้งที่สุดในหัวใจของมวลมนุษย

จากวาติกัน 8 ธันวาคม 2003

พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

[1] *Insegnamenti*, V (1967), 620

[2] 1968: สารฉบับแรกเชิญชวนให้ถือวันที่ 1 มกราคมของทุกปี เป็นวันสันติสากล

1969: การส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เป็นหนทางสู่สันติภาพ

1970: การอบรมเพื่อสันติภาพ อาศัยการคืนดีกัน

1971: มนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องของเรา

1972: ถ้าท่านต้องการสันติภาพ จงสร้าง ความยุติธรรม

1973: สันติเกิดขึ้นได้

1974: สันติขึ้นอยู่กับตัวท่านด้วย

1975: การคืนดีกัน คือ วิธีแห่งสันติภาพ

1976: อาวุธที่แท้จริงของสันติภาพ

1977: หากต้องการสันติภาพ จงปกป้องชีวิต

1978: ปฏิเสธความรุนแรง ขานรับสันติภาพ

[3] นี่คือหัวข้อสารวันสันติสากลในช่วง 25 ปีต่อมา:

1979: เพื่อสันติภาพ จงสอนสันติธรรม

- 1980: ความจริง คือ พลังแห่งสันติ
- 1981: เพื่อสร้างสรรค์สันติ ต้องเคารพเสรีภาพ
- 1982: สันติภาพ คือพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา
- 1983: เสวนาเพื่อสันติภาพ ความท้าทายต่อยุคสมัยเรา
- 1984: สันติภาพเกิดจากการเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจใหม่
- 1985: สันติภาพและเยาวชน เดินหน้าไปด้วยกัน
- 1986: สันติภาพคือคุณค่าที่ปราศจากเขตแดน เหนือ-ใต้ ตะวันออก-ตะวันตก มีเพียงสันติภาพเดียว
- 1987: การพัฒนาและความเป็นปึกแผ่น : กุญแจสู่สันติภาพ
- 1988: เสรีภาพในการนับถือศาสนา เงื่อนไขของสันติภาพ
- 1989: ส่งเสริมสันติภาพ ควรเคารพชนกลุ่มน้อย
- 1990: สันติกับพระเจ้าพระผู้สร้าง สันติกับสิ่งสร้างทั้งหมด
- 1991: หากปรารถนาสันติ จงเคารพมโนธรรมของทุกคน
- 1992: ผู้ที่มีความเชื่อทั้งหลายร่วมกันสร้างสันติ
- 1993: หากท่านปรารถนาสันติ จงเข้าหาคนยากจน
- 1994: ครอบครัวยุคใหม่ สร้างสันติในครอบครัวมนุษยชาติ
- 1995: สตรี : แม่ครูแห่งสันติ
- 1996: ให้เราขอบอนาคตที่เปี่ยมด้วยสันติแก่เด็ก ๆ
- 1997: จงให้อภัย และน้อมรับสันติ
- 1998: แต่ละคนปฏิบัติยุติธรรม ก็จะนำสันติมาสู่ทุกคน
- 1999: พึ่งเคารพสิทธิมนุษยชน เป็นเคล็ดลับแห่งสันติภาพที่แท้จริง
- 2000: "สันติสุขในโลก แต่ผู้ที่พระเจ้าทรงรัก"
- 2001: การเสวนาระหว่างวัฒนธรรม เพื่อการสร้างอารยธรรมแห่งความรักและสันติภาพ
- 2002: ไม่มีสันติภาพ หากปราศจากความยุติธรรม และจะไม่มี ความยุติธรรม หากปราศจากการให้อภัย
- 2003: "สันติบนแผ่นดิน" การอุทิศตนทั้งชีวิต เพื่อสร้างสันติบนแผ่นดิน

[4] บทนำ

[5] สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, สมณสาสน์ ความหวังใญ่เรื่องสังคม, ข้อ 43: AAS 80 (1988), 575

[6] พระคำรัสตอที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ ครั้งที่ 50, New York (วันที่ 5 ตุลาคม 1995), ข้อ 14: *Insegnamenti*, XVIII/2 (1995), 741

[7] สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 15, คำขอรับรองต่อบรรดาผู้นำของประเทศที่ทำงานร่วมกัน, 1 สิงหาคม 1917: AAS 9 (1917), 422

[8] No. 4: *Insegnamenti*, XXI/1 (1997), 97